

Maegaard: Ved Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag udtalte den højtærede Forsvarsminister, at han herigennem indbød Landstinget til en Forhandling. Jeg gaar ud fra, at denne Indbydelse tager Sigte paa en Forhandling om vort Forsvarsvæsen i al Almindelighed, ikke alene om det foreliggende Forslag. Jeg tror at turde sige paa det høje Tings Vegne, som jeg har gjort det før, at Landstinget aldrig vil modsætte sig en saglig Forhandling om alle saadanne Spørgsmaal, som der kan være Tale om at rejse overfor Rigsdagen. Men skal vi til en saglig Forhandling om det foreliggende Spørgsmaal, vilde det have været bedre, om den højtærede Forsvarsminister enten i Bemærkningerne til Lovforslaget eller i sin Fremsættelsestale i nogen Grad var gaaet ind paa et virkeligt Forsvar for det fremsatte Forslag med Hensyn til de Opgaver, som det skulde kunne løse. Dette undlod den højtærede Minister ganske, og der findes intet i Bemærkningerne, som i nogen Henseende tager Sigte paa at sige god for Forslaget med Hensyn til den Opgave, det skulde kunne løse. Den saglige Side af Spørgsmaalet undlod den højtærede Minister ganske at komme ind paa, og det forstaar jeg, havde jeg nær sagt, saa godt; thi den højtærede Forsvarsminister fremsatte her et Forslag for det høje Landsting, som er i ret stærk Strid med det Forslag, den højtærede Minister tidligere to Aar i Træk har fremsat for det høje Folketing, ved hvilke Lejligheder Forsvarsministeren paa Regeringens og sit Partis Vegne paa det udtrykkeligste har betonet, at alt Forsvar af vort Land, alle virkelige Forsvarsforanstaltninger var unyttige.

Jeg skal minde det høje Ting om noget andet, som har Betydning i denne Forbindelse. Vi ved alle sammen, at vi her i Landet i indeværende Aarhundrede har haft to Forsvarskommissioner, hvis Opgave det var at overveje og drøfte Ordningen af vort Forsvar og drage alle mulige Spørgsmaal af Betydning i denne Forbindelse frem til Belysning for derigennem om muligt at naa til et tilfredsstillende Resultat eller dog til et Resultat, som kunde vinde nogen Tilslutning, ikke alene indenfor Lovgivningsmagten, men ogsaa indenfor Samfundet som Helhed. Jeg tror — ja, jeg behøver ikke en Gang at sige det saadan, for jeg ved, at den højtærede Forsvarsminister har været Medlem af begge disse to Forsvarskommissioner, og vi maa sikkert kunne gaa ud fra, at han har været et betydeligt Medlem af Kommissionerne, da

det jo er endt med, at han fra at være et æret Medlem af Folketinget er blevet til den højtærede Forsvarsminister. Og naar nu Forsvarsministeren paa nærværende Tidspunkt fremsætter dette Forslag, saa vil jeg erindre om den Stilling, den højtærede Forsvarsminister har haft til samme Forslag paa et tidligere Tidspunkt. Jeg mener nemlig at vide, at den højtærede Forsvarsminister har sagt om et Forslag, næsten enslydende med det, der fremsættes her, at det var det ringeste, der fremkom fra Forsvarskommissionen af 1909. Det var det ringeste! Under disse Omstændigheder forstaar jeg saa godt, at den højtærede Forsvarsminister staar i en vanskelig Situation, naar han skal begrunde Forslaget sagligt. Det undlod den højtærede Forsvarsminister da ogsaa ganske, og jeg er derfor i det heldige Tilfælde heller ikke at behøve at gaa stærkt ind paa den Side af Sagen. Men Forholdet er altsaa det, at nu gaar Forsvarsministeren og med ham Regeringen ind for et virkelig militært Forsvar, for saa vidt man da kan kalde det en Militærordning, som her foreslaas. Man taler ikke længere om Afrustning i den Forbindelse, der staar nok saa smukt i Lovforslagets § 1, at Opgaven er at varetage Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver.

Mit Parti har altid været imod den Opfattelse, at vi kunde gaa til Afrustning, ligesom vi har været imod at lave noget i den Retning, her er foreslaaet, et rent Skinforsvar. Vi har altid haft den Opfattelse, at der burde være en Forsvarsordning, som i nogen Grad var i Stand til at imødegaa de Neutralitetsbrud, der kunde være Fare for, hvortil kommer det Ansvar, vi har som Medlem af Folkenes Forbund til i nogen Grad at have militære Midler, som i paa kommende Tilfælde kan være til Raadighed. Vi har ikke alene betragtet det som vor Ret at have en effektiv Forsvarsordning, men maa nu ogsaa betragte det som vor Pligt, efter at vi er blevet Deltager i en Sammenlutning, der — det blev dog det endelige Resultat af Folkenes Forbund — er bygget paa en vis Militærordning, som kan optræde i givet Tilfælde. Vi mener derfor ikke, man nu tør indføre en Ordning, der vil medføre, at vi, naar Folkenes Forbund bliver til Virkelighed paa dette Omraade, hvad vi alle haaber, igen maa til at ændre disse Ting.

Der har gennem Tiderne i de sidste 50 Aar eller mere her i Landet været ført en meget stærk Kamp om vor Forsvarsordning, en Kamp, der til sine Tider efter min Op-